

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku E. S. i W. S.
przy uczestnictwie Banku [...] S.A. w W. i [...] Niestandaryzowanego
Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
o zmianę wpisu hipoteki w księdze wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 września 2011 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników postępowania koszty po 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. adw. R. K. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 9 lutego 2011 r., którym oddalony został ich wniosek o zmianę sumy wpisanej już hipoteki. Skarga kasacyjna wnioskodawców oparta została na obu podstawach przewidzianych art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania skarżący powołali przesłanki objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego połączyli z koniecznością wyjaśnienia, czy właścicielom przysługuje uprawnienie do ujawnienia w dziale III księgi wieczystej ograniczenia odpowiedzialności majątkowej do kwoty określonej w porozumieniu wekslowym, która jest niższa od kwoty objętej odpowiedzialnością hipoteczną.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji wniosku o wpis ograniczenia odpowiedzialności majątkowej poręczycieli wekslowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżących zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako nowe i nierozwiązane dotychczas w przyjętym rozumieniu. Nurtujące ich wątpliwości odnoszą się do zakresu kognicji sądu w postępowaniu wieczystym oraz art. 16 u.k.w.h. Obie problematyki były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, jak też przedstawicieli doktryny prawniczej. Nie ma zatem podstaw do uznania, że chodzi o nowe zagadnienie, dotychczas niewyjaśnione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy pewne jest, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty ją uzasadniają, bez konieczności wnikliwych dociekań prawnych. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie wskazują na taką ocenę.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika skarżących, działającego z urzędu, przyznane zostało na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (jedn. tekst Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188) i § 19 ust. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

aw

jw